

CIKÁNI, CIKÁNSKO

Cikáni jsou výlučným plemenem *Indů* tmavší pleti, kteří jako *Gohuriové* (dnes *Banjariové* nebo *Lombadiové*) patřili již v mohendžodárské civilizaci (4000-1500 př.n.l.) mezi nejpodřadnější vrstvy obyvatelstva. Sestupným vývojem se ocitli v opovrhované a bezprávné kastě *páriů* a v ní nejnižší jako *dalitové* - *nedotknutelní*. Je uváděno, že jejich odchody z Indie započaly již v letech 224-642. V Persii tvořili skupiny zvané *Domové* (hinské slovo *dom* původně znamenalo „člověk“). V 15. století se tlupy *Domů* objevily v Evropě. V jejich názvu se tu prý souhláska *d* začala vyslovovat jako *r*, takže se jim zpočátku říkalo *Romové*. Označení *Cikán* - kočovník (v němčině znamenající „vandrovat sem a tam“) vytvořilo jejich evropské okolí a je jedním z jejich obecných jmen (údajně odvozených též od jejich řeckého pojmenování *Atsinganoi* v 10. století, což je pravděpodobně zkomolené jméno kacířské sekty *Athinganoi*, jež měla podobně zlou pověst jako Cikáni). Zůstává skutečností, že v středověké latině mají Cikáni pojmenování *Cinganus*, v němčině a holandštině *Zigeuner*, v staré francouzštině *Cingan*, v nynější francouzštině *Tzigane*, v angličtině *Gypsy*, v španělštině *Gitano*, v italštině *Zingaro*, v ruštině a polštině *Cigan*, v ukrajinštině a běloruštině *Cyhán*, v slovenštině *Cigán*, v bulharštině *Cigan*, v srbštině *Ciganin*, v maďarštině *Czigány*, v rumunštině *Tsigan*, v turečtině *Cingene*. V Evropě Cikáni kvůli své špatné pověsti upřednostňují pro příslušníky své rasy zpatlané perské označení *Rom* či *Roma*, doslovně znamenající „muž“ nebo „manžel“, při čemž *rom* značí muže a *romí* ženu. Neromům říkají Cikáni *gadžové* (muž je *gadžo*, žena *gadži*). Slovo *gadžo*, mající stejný kořen jako *gav* vesnice, znamená v cikánštině původně „vlastník domu“ a dnes už pohrdavě nebo nadávkově označuje každého bělocha. Mgr. Marta Miklušáková z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky UNHCR prohlásila, že „na vzájemný vztah Romů a majoritní společnosti nemá vliv to, zda je budeme oslovovat Romové nebo Cikáni“.

Ve své indické pravlasti bývali Cikáni potulnými hudebníky, komedianty, akrobaty, břichomlupci, loutkáři, zaklínači hadů, zaříkávači, hvězdopravci, věštcí, čaroději, koželuhy, košíkáři, kramáři, kotláři, cínaři či dráteníky. Hlavním způsobem jejich obživy bylo však zlodějství, podvody a loupeže. Překotným růstem jejich počtu, neúměrným vůči ostatním vrstvám obyvatel se přesprávil zvyšoval i počet jejich konkurujících si tlup. Ale ani přinucováním nebyli Cikáni schopni usadit se a žít se jako rolníci anebo nějakým jiným běžným poctivým a soustavným způsobem. Jejich stálý územní pohyb se zrychloval, jejich zločinnost rostla, úřední moc nestačila zjednávat pořádek a sebeobrana obyvatelstva byla většinou bezúspěšná. Ani indický císař *Ašóka* (273-232 př.n.l.), jeden z největších vládců dějin si s Cikány ani po dobrém nedokázal poradit (zřídil třeba zvláštní úřad pro ochranu mravnosti; ve svém dvanáctém skalním nápise varoval příslušníky všech škol a sekt před „zhoubným úskalím nesnášenlivosti, která nikomu neprospívá a všem vždy jen uškodí“; jednou z hlavních povinností jeho politických úředníků bylo působit jako smířovatelé či mírotvůrci a pěstovat dobrou vůli mezi rasami, sektami a stranami atd.) a neúnosný cikánský problém nakonec začal řešit i pomocí odsunu Cikánů: například spolu s šířiteli buddhismu je začal odesílat z Indie daleko do cizích zemí. Kromě toho je známo, že spojení mezi Indií a Řeckem obstarávali cikánští kotláři, kteří byli v kovářství za studena a v kotlářství na celém světě nepředstižitelní.

Od třetího století Cikáni sami hromadně odcházeli z Indie na západ a po roce 1400 táhli střední Evropou v poměrně velkých tlupách, vedených stařešiny. Je doloženo putování cikánské skupiny „krále“ *Sindela* s vajdy (vojvody) *Panuelem*, *Michalem* a *Ondřejem*. Ti podvodně získali dva ochranné listy od německého císaře a českého krále *Zikmunda* a v roce 1422 i list papeže *Martina V.*, jímž bylo vajdovi Ondřejovi uloženo, aby on a jeho lidé sedm let jako kající putovali evropskými zeměmi, z čehož jim plynul nárok na ochranu, pomoc a

almužny. Řím tehdy uvěřil jejich vyprávění, že přišli z Afriky, že jsou egyptským kmenem, který se provinil tím, že neposkytl pomoc *Josefovi s Marií* a malým *Ježíškem*, prchajícími před ukrutností krále *Herodesa Antipase*, či proto, že odpadl od křesťanské víry a který touží dosáhnout odpuštění (pojmenování Cikánů Gipsy v angličtině anebo Gitano v španělštině mohlo být odvozeno od slova Egyptan).

Zpočátku Evropané přijímali Cikány s vlídným údivem a poskytovali jim přístřeší, potravu anebo peněžité dary. V Čechách se pojem „cikán“ začal používat poměrně často s jistým pozitivním nádechem, ať už jako přezdívka či rodné jméno. Objevuje se např. jako jméno měšťanů nebo i vlivných osob. Jméno *Cikán* se dokonce stalo součástí rodového jména několika šlechtických rodů: Cikáni z *Čemrné*, Cikáni z *Libína*, Cikáni z *Rabštejna*, Cikáni ze *Slupska* (Cikáni z Čemrné užívali i erbovní znamení, a to v červeném štítu snědou hlavu vousatého cikánského muže se stříbrnými náušnicemi. Později měli tuto heraldickou figuru i v klenotu.).

Cikáni byli však příliš cizorodým a obtížným živlem. Jejich způsob života se nijak neshodoval s domácími pravidly, předpisy a zvyky. Katolictvo odhalilo jejich falešnost a v roce 1427 je pařížský arcibiskup vyobcoval z církve. Lidé záhy seznali, že to jsou většinou lháři, zloději a lotři („zástupy vagabundů, násilných žebráků a silných, leč líných povalečů“), nabyli přesvědčení, že nejsou schopni nápravy či přizpůsobení a pojmenování *Cikán* se naplno začalo užívat jako urážky. *Slovník jazyka českého* (Váša-Trávníček z r. 1941) pod slovem *Cikán* uvádějí: „příslušník potulného národa; symbol lživosti, zlodějskosti, toulavosti; přeneseně lhář, podvodník, tulák“.

Cikáni žili v opuštěných a nepřístupných lesích a pustinách, v zemičkách v rámci zemí. Kočovali podél hranic království, tábořili na okrajích panství, měst a obcí. Jedli upytlačenou zvěř, ryby a ptactvo, nakradené polní nebo zahradní plodiny a domácí zvířectvo a často i psy, kočky a mršiny. Přizívovali se také, podobně jako v Indii muzicírováním, komediantstvím, věštěním osudu, vykládáním karet, šlejiřinou (ostřením nožů), zámečnictvím, kočebrováním či hauzírováním (podomním prodejem), handlováním s koňmi, překupnictvím, výrobou hřebíků, vepřovic a sítí, kartáčnictvím, pálením cihel nebo korytářstvím. V kritických dobách šířili hrůzu i svými bezohlednými přepady a loupežemi. („Cikánské tlupy za první světové války i po ní využily situace, kdy četníci museli narukovat a terorizovali venkov. Přepadaly samoty, mlýny, rolnické usedlosti, znásilňovaly ženy. Velké loupežné výpravy dosáhly svého vrcholu v roce 1926. Jednotlivé četnické stanice byly bezbranné.“) Vykonávali též příležitostné práce jako je stavění bran, kleštění stromů nebo sklizení polních plodin. Cikáni jsou dodnes pověstní podvodnými triky, jako je prodej mosazných prstenů, co by zlatých atd.

K prvním deportacím Cikánů z Evropy, například z Portugalska do jeho kolonií, došlo za vlády krále *Jana III. Portugalského* na základě jeho nařízení roku 1538, čím se vyřešilo jak naložit s nežádoucími lidmi, kteří se narodili na území Portugalska a proto nemohli být jednoduše vyhoštěni.

Ferdinand I. vydal r.1545 mandát, jimž přikazoval, aby Cikáni byli vypovězeni ze země. *Leopold I.* r.1688 Cikány ze svého území vypověděl, r.1697 je prohlásil za psance (mohli být kýmkoli beztrestně zastřeleni a pokud byli zadrženi, čekal je trest smrti) a r.1706 nařídil aby podél hranic byly rozmístěny tabule s varovnými nápisy a s vyobrazením Cikánů, kteří neuposlechnou zákazu a hranici přestoupí - oběšení muži, mrskané ženy a děti.

Císař Karel IV. nařídil nejen tvrdé stíhání a trestání Cikánů, ale i tresty pro ty, kteří by jim poskytovali jakoukoli pomoc.

Český zákon o potulce vyšel r.1885. Mezi červnem 1928 a srpnem 1929, za asistence českého četnictva a policie došlo k prvnímu soupisu Cikánů. Téměř 40.000 Cikánům starších 14. let byla následně vystaveny „cikánské legitimace“ a „kočovnické listy“.

Na sklonku roku 1939 nařídilo protektorátní ministerstvo vnitra v Praze všem svým podřízeným úřadům, aby Cikány vyzvaly k okamžitému usazení, na což byla určena dvouměsíční lhůta. Ti z nich, kteří se nařízení nepodřídili, byli umísťováni do kárných pracovních táborů, zřízených v souladu s nařízením vlády z března a dubna téhož roku: Cikáni z Čech do tábora v *Letech u Písku*, Cikáni z Moravy pak do *Hodonína u Kunštátu*. V r.1942 byly oba tábory na základě nařízení o preventivním potírání zločinnosti po říšskoněmeckém vzoru oficiálně změněny na sběrné tábory a od 1.8.1942 na tábory cikánské. Vše se konalo při výjimečné ochotě české policie plnit příkaz německých okupantů a za souhlasného mlčení českého národa, vidícího možnost konečně se „svých“ Cikánů zbavit. Mezi dubnem 1942 a únorem 1944 bylo vypraveno do německých koncentračních táborů 14 transportů těchto „asociálů“.

V komunistické ČSSR se při nakládání s Cikány, přikočovavšími po druhé světové válce přes Rumunsko a Maďarsko z Balkánu a z velkých soustředění na Slovensku stříдалa blahosklonnost s netrpělivostí, ochranářstvím a bezohledností, se shovívavými podněty a pokusy s krajním řešením (například násilné přesuny a koncentrace Cikánů, sterilizace cikánských žen, aj.).

Cikáni v nynější ČR jsou s přechodem k tržní ekonomice většinou nekvalifikovaní, nezaměstnaní anebo nezaměstnatelní a zůstávají trpěni na okraji společnosti. Přitom jsou nejrušněji podporováni. Jejich parazitismus je překrýván falešnou humanitou a pokřivenou demokracií. Fanfáry lidských práv přehlušují prostý rozum - politici ponižují vlastní národ. Příznačné pojmenování Cikán je označováno za rasistické, extremistické, nehumánní, nekorektní. Cikánům máme ohleduplněji (a zdrmolene) říkat Romové. Vyhotovování seznamů Cikánů, podobně jako seznamů Židů je nepřipustné a stíhatelné.

Dějiny prokazují, že asimilace (přizpůsobování) či integrace (scelování, splývání) Cikánů s majoritami (většinami) obyvatel jsou jakýmkoliv způsobem neuskutečnitelné. Většinoví obyvatelé a sami Cikáni si to ve skutečnosti nepřejí (dokonce ani bělošští bezdomovci nechtějí mít s cikánskými nic společného a opačně).

I přes bojkot některých typů „nekorektních“ výzkumů psychologie Cikánů, i přes „korektní“ nezáměr téměř všech sociologů o hlubší rozbor cikánské problematiky, i přes „korektně“ podbarvené informační embargo na údaje týkající se asociálního jednání velké části Cikánů, kdy jsou zamlčovány, rušeny či zkreslovány statistiky, které by evidovaly vztahy etnicity a kriminality, porodnosti, sociálních podpor, atd. a i přes fakt, že většina Cikánů se oficiálně k Cikánům nehlásí, lze zhruba shrnout:

--Počet Cikánů v ČR se pohybuje kolem 250-300.000 (3 % z celkového počtu obyvatel). Ačkoli mají všichni Cikáni mnoho společného, neexistuje jeden homogenní cikánský národ se společnou kulturou. Mezi sebou mluví řeči související se severoindickými jazyky, hindštinou, paňdžábštinou i starobylým sanskrtem a se slovy převzatými z okolí, ve kterém se pohybovali a pohybují. V cikánštině se jen zřídka používají obecné pojmy jako ovoce, zelenina, nábytek; v některých případech ani neexistují a myšlení Cikánů je proto velmi konkrétní.

--42 % cikánských žen má další dítě během jednoho roku po porodu; přibližně každé desáté dítě narozené v ČR je Cikán („podle životních strategií organismů Cikáni patří k těm, jež se rychle rozmnožují a produkují hodně relativně méně kvalitního potomstva a mají tendenci se množit více, než umožňuje nosná kapacita prostředí.“). Cikánské matky odkládají své děti 26x častěji než matky z většinové společnosti. 54 % dětí v dětských domovech je cikánského původu a téměř polovina všech cikánských dětí je ve státní ústavní péči a rovněž v ústavech pro mentálně a tělesně postižené děti a cikánskou mládež. 80 % cikánských dětí by mělo navštěvovat anebo navštěvuje zvláštní školu, kde je jejich prospěch výrazně horší než prospěch necikánských dětí a kde jejich vzdělání obvykle končí, při čem se již předem počítá, že půjdou na sociální podporu. 3-5 cikánských dětí ve třídě obvykle natolik rozvrací vyučování, že bělošští

rodičové se své děti snaží umísťovat či přemísťovat do škol bez „cikáňat“. Cikánské děti jsou totiž většinou neposlušné a lhavé, žádné tresty ani konání po dobrém nemají vliv, jsou neovladatelné a nenapravitelné. Jsou spokojenější a lépe prospívají v samostatných třídách než ve smíšených, což platí i o necikánských dětech. Cikán považuje školu za lživé donucovací zařízení, které má jeho děti společensky a národnostně pohlit. Cikánští rodiče chtějí ve škole jen učitele a ne vychovatele.

--Intelligence Cikánů („IQ 80“) je nižší než u střeoevropských bělochů („IQ 100“), má blíže k negroidní rase („IQ 85“). To vysvětluje, proč jsou Cikáni neúměrně tak společensky neúspěšní. Příčinou je i 37 % degenerativních pokrevních manželství, kde podstatnou část tvoří manželství mezi bratrancem a sestřenicí a kdy nezřídka otec žije s dcerou nebo tchyně se svým zetěm. Nelze se potom divit, že míšenci Cikánů a bělochů vykazují v průměru nižší inteligenci než běloši. A můžeme dát za pravdu literárnímu vědci *Václavu Černému*, který v roce 1939 napsal: „Lidské rasy, může-li jedna svým příměskem porušit druhou a způsobit její rozklad, nejsou tedy rovnocenné.“

--Mezi socializované Cikány patří cikánská elita (1 %) a neproblémoví Cikáni (40 %). Mezi nesocializované Cikány patří chronicky nezaměstnaní (40 %) a kriminálníci (15 %).

--Podíl Cikánů na trestné činnosti v ČR je v absolutním srovnání až osmkrát vyšší než jejich podíl v populaci. Vězení pro dospělé jsou více než z 60 % cikánská, a to i když je kriminalita Cikánů posuzována mnohem benevolentněji než kriminalita ostatních obyvatel. Pobyt ve vězení nebývá pro Cikána vždy hanbou - mladý muž, který ještě nebyl zavřen, je někdy považován za málo mužného. Cikáni jsou odvážní, pokud jsou ve skupině, jinak sám Cikán je obvykle zbabělý. Sklony k organizované zločinnosti mají především olašští Cikáni.

--Cikáni se zaměřují na práce a řemesla, která zaručují co největší volnost a nezávislost. Mají vrozenou nechuť k jednotvárné pravidelnosti, odmítají jakoukoli svazující moc a nařizující nadřazenost. I v zaměstnání jsou neposlušní a neukáznění (v současnosti nejčastěji bývají nádeníky v továrnách a ve stavebnictví, při nejrůznějších pomocných pracích, při výkopech, údržbě železničního svršku a cest, vykládce vagónů a rozvozu uhlí, jako metaři, popeláři a sběrači železa a jiných surovin. Ženy bývají hlavně uklízečky a pomocné síly ve veřejném stravování.). Pro Cikána je fakticky jen dnes. Život probíhá v tuto chvíli, zde a nyní. Moment přítomnosti umožňuje zapomínat a nepředvídat, přesunout se a zanechat za sebou všechny těžkosti.

--Cikán je až na zřídka výjimky neschopen plánovat. Je neschopen setrvat delší dobu na jednom pracovišti, soustavně pracovat každý pracovní den, dodržovat pracovní řád. Může být sezónním sběračem zemědělských plodin, ale nikdy nevypěstuje vlastní úrodu. Neuvědoměle vyhledává způsob práce, k němuž se chce přiblížit rozvíjející se kapitalistický směr, zvaný „*kvalita života*“ (jenž má zabezpečit nezávislou pracovní nebo uměleckou činnost na poloviční úvazek). Většině Cikánů by snad nejvíce vyhovovalo denní vyplácení mzdy po práci, tak, jak to podvkrát prikazuje Tóra v Knihách Mojžíšových: „...necht' nepřenocuje mzda nádeníka u tebe do rána.“, „Téhož dne mu dáš mzdu jeho, než zapadne slunce, neboť chudý jest a na to dychtivě čeká, aby nekřičel proti tobě, byl by to hřích.“ a na plnění tohoto příkazu klade takový důraz, že tvrdí: „Kdo zadrží pracovníku mzdu, bere mu život.“

--Typický Cikán má vše v sobě, jeho totožnost není vázána na majetek ani na místo. Jedno neměnné prostředí je mu nebezpečné. Jakmile ostatní mimo jeho rod vědí, kde ho najdou, je v ohrožení. Jsou jen krátké zastávky na nikdy nekončící cestě. Kočovník, jenž nemůže odejít, ztrácí smysl života. Pro kočovníka nepředstavuje bydlení v domě pokrok: je to jen výsledek chvilkového ústupku, který často představuje i úpadek.

--Cikáni nevytvořili a nevytvářejí stálější hodnoty. Nemají svatyně, zříceniny, pomníky, nemají žádné mýty o založení cikánského národa, ani o zaslíbené vlasti, nemají své hrdiny, svůj stát, svoji hymnu. Mají však hudbu, zpěv a hraní v pradávné indické melodické škále *bhairavi*. Co píseň, to teskná touha po něčem vzdáleném, snad po domovině, která není, snad po zapomenutém Bohu. Co píseň, to i oslava té touhy. Co píseň, to úchvatná pobídka

k dalšímu putování. O historii Cikánů lze hovořit v souvislosti s hudbou spojovanou s tancem. Přejímají různé styly, hrají na nástroje, na kterých se hraje v daném místě. Upravovali písně různých zemí, jimiž putovali a obohatili je o cikánské prvky - v nápěvech i ve verších: / „V písničky žaly své vynaříkám, / protože zpěv, to je pláč. / V tanci radosti svoje rozplesám, / protože vlání je smích.“ (flamenco).

--Cikáni nemají větší potřebu poznávat cokoli z čeho není *aktuální* osobní zisk (i sportovně nadané cikánské děti odpadají pro neschopnost pravidelně a soustavně trénovat). Téměř polovina Cikánů neumí číst a psát, ale umí perfektně počítat peníze. Stěžují si, že jsou sevřeni v kruhu spleťtých zákazů a často protichůdných předpisů a nařízení („Žijeme v lese, kde stromy jsou právní paragrafy“), ale v svůj prospěch dokáží využít každé legislativní skulinky. Umí velmi bravurně dokázat své nároky. Oproti jiným sociálně slabším občanům jsou daleko vynalézavější a asertivnější, uvádění nepravdivých informací je běžné, ve znalosti svých práv jsou daleko informovanější - zdá se, že styk s úřady se stal neodmyslitelnou součástí jejich života. K dosažení cíle použijí všech výbav, které jim dala rodina - křičí, prudce gestikulují, nemají zábrany a ohled na ostatní klienty. Naprosto jim nezáleží na tom, jakým dojmem působí. Cikán nebo zvláště cikánská rodina není schopna žít bez příživnictví na státu (pro značnou část Cikánů je způsobem obživy sociální podpora). Znají systémy sociální ochrany, umí je využívat a zcela účelově se ve vztahu k nim chovají - je to jedna z jejich nejdůležitějších sociálních dovedností. Psychiatr *Radkin Honzák* říká, že Cikáni vlastně opravdové řešení své problematiky nechťejí: „Zaujímají pasivně-agresivní postoj: Já budu pasivní a vy mě aktivně krmte, jinak si budu stěžovat v Bruselu.“ (Česká vláda financuje většinu z více nežli asi 60 cikánských organizací, které fungují jen minimálně, vyúčtování většinou neposkytují a sami Cikáni zaujímají k těmto nevládním organizacím velmi ambivalentní postoj. Oprávněně se obávají, že čistě cikánské sdružení využije finanční prostředky a vliv vzniklé organizace pouze pro zvýšení sociálně ekonomického postavení své rodiny či úzce lokální skupiny Cikánů a dávají přednost organizacím, které jsou vedeny Necikány.)

--Pro způsob výchovy v cikánských rodinách je charakteristický nedostatek řádu - jí a pije se, když je chuť nebo žízeň a na co je chuť nebo žízeň, jde se spát, když nastane ospalost a vstává se po probuzení, bez budíčku. Cikáni nebrzdí své city, ani pohlavní vášeň, neztišují hlas z ohledu na sousedy, nedusí v sobě vztek, ale dávají mu průchod, je jim cizí pokora před úředníky (ani obhroublé způsoby nemohou však zakrýt jejich schopnost a skrytou touhu po jemném citu). Negativními důsledky této výchovy je neschopnost podřídit se nepříjemné povinnosti, malá odolnost vůči stresu, neschopnost udržet pozornost ve škole, neschopnost odložit uspokojení na pozdější dobu, což vede k jejich neúspěšnosti a prostředím podmíněné sociálně chorobné utváření osobnosti. Finanční situace cikánské rodiny není podstatným činitelem pro úspěšnost cikánského dítěte. Cikánské děti, zvláště u nadřazených olašských Cikánů jsou od malička vedeny ke krádežím a postupně se tu dovednost krást stalo hodnotou samo o sobě. Olašští muži zcela samozřejmě nepracují, jsou mimořádně lstiví, mají obchodní talent a živí se často podvodným obchodem a lichvou - fyzická práce (tzv. *búti*) je pro ně ponižující. Budoucí olašský manžel zaplatí za nevěstu její rodině velké peníze a tu sumu pak manželka po svatbě odpracovává - obvykle jako zlodějka.

--K zásadnímu rozdílu mezi Cikánem a gadžem přispívá u Cikánů strach ze znečištění *marimé* nebo poskvrnění *magerdó* (znečištění představují např. i gadžovské byty, gadžovské jídlo anebo užší styk s gadži).

--Cikáni často nerozlišují fikci a realitu. Individualistické snahy, např. vyniknutí mimo rámec rodiny se mnohdy chápou jako projev odvrácení od cikánství; nemají potřebu naplňovat ryze osobní ambice např. profesním růstem: „Moje místo je tam, kde jsou moji lidé“. Přitom mezi Cikány existuje rasizmus, kdy se jednotlivé cikánské skupiny či rody mezi sebou nenávidí a nesnášejí (sami přiznávají, že vztahy mezi jejich skupinami jsou horší, než vztahy mezi Cikány a gadži). Zatímco většina Židů je na svoji příslušnost hrdá, velká část Cikánů prožívá komplex méněcennosti. Za universálního viníka všech Cikánových osobních frustrací je považován „gádžo“, který je označován za nepřítele a veškeré, třeba i násilnické prostředky

k jeho zkáze jsou tedy uznávány. Cení se schopnost oklamat nebo napálit Necikána. Ke sklonu omlouvat protizákonné činy vůči majoritě nepochybně přispívá i obsah mnohých cikánských pohádek, kde se svět dělí na Cikány a gádže a kde Cikáni díky své chytrosti vítězí (motivem většinou je, jak Cikán „obalamutil, prekabátil gádže“). Kvůli neschopnosti čelit cikánskému chytračení Cikán bělochem pohrdá. Cikán pro bělochy používá nadávky jako bílá kůže, křída, sejr nebo i *parno balično* (bílý prase). Slovo *gadžovina* znamená nekvalitní věc nebo nechtěný jev. Cikáni jednají s vědomím křivdy, jsou apriorně (nezávisle na zkušenosti) podezřívaví, výbušní, spontánní, společensky rezignovaní, zahořklí, negativní, nihilističtí, nepřátelští a odmítají jakékoli výběrové možnosti nápravy a sebepoznání. Téměř všeobecně, téměř zásadně nedodržují jakékoli domluvy a sliby.

Ačkoli se Cikáni po generace nedokáží a nechtějí sžít s většinou obyvatel anebo se alespoň přizpůsobit, vláda jim s nepochopitelnou benevolencí poskytuje zvláštní úlevy, ohledy, podpory..., pravému lidu přičítá se privilegia.

Četl jsem prohlášení předsedy hnutí Svoboda a přímá demokracie *Tomio Okamury*: „To, že pan ministr neodmítá teoretickou myšlenku na založení romského státu, ukazuje, že to není nic extrémistického (jde o kandidáta na prezidenta ČR knížete *Karla Schwarzenberga*, který se v pořadu ČT *Fakta Barbory Tachecí* 31.1.2012 nebránil „konečnému řešení cikánské otázky“ v tom smyslu, že „bylo by hezké, aby Romové mohli mít svůj vlastní stát“).

Karel Schwarzenberg k tomu řekl, že o něco podobného se už pokusili Američané. (Tito v Africe na Guinejském a Pepřovém pobřeží zakoupili roku 1821 kus území, aby tu usazovali svobodné černochy. Třetí americký prezident a hlavní autor prohlášení o nezávislosti *Thomas Jefferson* tvrdil, že sama příroda utvořila dvě rozdílné rasy. Domníval se, že nová ústava Virginie by měla otroctví zrušit a že všichni propuštění otroci by měli být deportováni do jiné země nejen z Virginie, ale z celé Ameriky. Muselo by jim být poskytnuto vše, co jim zaručí přežití v nové vlasti, nástroje, potraviny, semena i dobytek, ale návrat do Americké vlasti jim má být navždy znemožněn. Takovýto pokus byl uskutečněn v roce 1822 za pátého prezidenta Spojených států *Jamese Monroea*. Pro propuštěné otroky byla v západní Africe založena *Libérie*. Ta adaptovala americký politický systém s kongresem a prezidentem. Propuštění otroci ihned založili společnost, která se podobala společnosti na americkém Jihu s jediným rozdílem, že oni teď byli v nové zemi nejvyšší aristokratickou vrstvou. Založili plantáže, na kterých muselo pracovat původní obyvatelstvo za podmínek, za jakých oni sami otročili v Americe. Společnost byla rozvrstvena na kasty a jen ta nejvyšší vrstva propuštěnců z Ameriky měla všechna privilegia včetně volebního práva. Tento stav trval až do osmdesátých let 20. století. Podobný úmysl jako Jefferson měl i 16. americký prezident *Abraham Lincoln*, který chtěl řešit rasové problémy na americkém kontinentu repatriací, tj. návratem černochů do Afriky.)

Rytíř Řádu zlatého rouna kníže Schwarzenberg si zřejmě neuvědomil, že černoši byli v Americe chtění a proto tam byli z Afriky násilně přilákáni a jako otroci kupováni, že byli pro rychlý a snazší americký rozvoj nezbytní a že teprve po zrušení otroctví se stali obtížnými, kdežto nezvaní Cikáni se do Evropy vnutili a hlavně pro svůj parazitizmus jsou tu od počátku nežádoucí.

Několika českým politikům se Schwarzenbergův nápad natolik zalíbil, že navrhli „koupit od krachujícího Řecka jeden z jeho ostrovů a tam Cikánům dát možnost ukázat, že dokáží žít bez sociálních dávek“, poukazují, že „stejně tak se v první polovině 20.stol. vedly legitimní úvahy o založení židovského státu a ty se pak za přispění světových velmocí naplnily“ a že Cikáni sami emigrují z ČR do pohostinnějších cizích zemí, jako je Kanada nebo Británie.

Většina novodobých evropských politiků podporováním falešné či naivní humanity vůči Cikánům odsuzují své národy k trpnému ponižujícímu postavení. Například v ČR r.1999: Zbourání zdi v ústecké *Matiční ulici*, oddělující cikánské neplatiče nájemného v komunálně vyhrazených obecních domech od hluku a nepořádku jimi obtěžované a napadané starousedlé domkáře neměli na svědomí jen tzv. „ochránci lidských práv“, ale především tlaky české vlády, českého parlamentu a osobně prezidenta *Václava Havla*, expertů z *Rady Evropy* anebo evropského komisaře *Güntera Verheugena*. (Což asi mělo též nepřímo zamezit vypočítané hromadné

migraci Cikánů do hospodářsky vyspělejších států. Je pozoruhodné, že pseudohumanisté veřejně nekritizují *Švýcarskou konfederaci*. Nikdo v rámci Evropy nemluví o rasizmu ve Švýcarsku, když tam Cikáni podporu v nezaměstnanosti dostanou jen po souvislém odpracování souvisle 5 let bez delšího přerušení, když nedostanou žádnou podporu, jestliže odmítnou práci nebo ztratí zaměstnání z vlastní viny, např. při absenci, požití alkoholu na pracovišti, atd. anebo když za zničení obecního bytu a státního majetku musí zaplatit anebo jít do vězení a tam tvrdě pracovat na uhrazení škody.)

Myšlenka o deportaci kriminálních a nepřizpůsobivých Cikánů na izolované území *Cikánsko* mě v nejhrubších obrysech napadla v roce 2000: Někdo kompetentní (třeba snad ve spojení s *Cikánským výzkumným centrem* při *Universitě Reného Descarta* v Paříži, které úzce spolupracuje s EU) by pro tu přiměřeně velkou krajinu mohl *Evropské komisi* a *Radě Evropy* doporučit zakoupení ve vhodné zeměpisné oblasti, nejlépe v *Paňdžábu (Pětiríčí)*, odkud Cikáni původně pocházejí (pokud vůbec EU může svobodně rozhodovat). Před tím by bylo nutno upravit a sjednotit všechny patřičné zákony států EU i ostatních států Evropy. Lze předpokládat, že Indové či Pákistánci budou za patřičně exkluzivní odstupné souhlasit. Při tom by mělo dojít k dojednání o neprostupné hranici, výdajích na její střežení tamějším vojskem aj. (Mohlo by se navázat na kontakty mezi Indií a Evropou, o které se nejvíce zasloužil indický diplomat a jazykovědec z Paňdžábu *Weer Rajendra Rishi*. Ten ve státě Čandigarh založil *Ústav romských studií*, začal vydávat časopis *Roma* a za přítomnosti indické premiérky Indíry Gándhiové tam v letech 1976 a 1984 uspořádal festivaly evropských hudebníků.) Na zakoupené a ohraničené zemi by se stavěly obytné domy, školy, nemocnice, budovy institucí, banka, vězení, výroby, obchody, stáje, vodárny, elektrárny, rozvedla by se tam elektřina, voda, kanalizace, dodal by se také nábytek, počítače, cikánské peníze, stroje, přístroje a nářadí, dobytek, dopravní prostředky, atd. Současně by probíhal výběr nejschopnějších socializovaných Cikánů k dobře placenému zaučení na činnost správních úředníků, zdravotníků, učitelů, policajtů, soudců, agrotechniků, zootechniků, strojníků, dílenských mistrů aj. Byli by to odborně a psychologicky připravovaní dobrovolníci, vědomí si toho, že budou řídit a udržovat hospodaření staronové země svých kriminálních a nepřizpůsobivých spolubratrů a spolusester. A to s vědomím, že i oni sami budou v nové zemi střeženci bez možnosti návratu, vzdání se či úniku (*Cikánsko* by nemělo charakter nápravných vězeňských ústavů, ale povahu soběstačného enklávního státu deportovanců). Současně a i v budoucnu by tam za stejných podmínek mohli dobrovolně odcházet i všichni ostatní Cikáni. Evropští komisaři při asistenci třeba *Evropského četnického sboru EGF* by jim pomáhali při záběhu, po nějaké době by se tam účastnili organizace a průběhu voleb do samosprávy a po několikaletém pomocném dozoru a po vyhlášení a mezinárodním uznání separátního cikánského státu by tam Cikány ponechali žít zcela samostatně.

Myslím, že k uskutečnění této myšlenky je vnitřně nakloněna většina duševně jakžtakž zdravých evropských politiků i evropské obyvatelstvo. Na obrovské výlohy by úměrně podle svých možností přistoupily pravděpodobně všechny evropské státy, neboť je zřejmé, že tyto výlohy by byly mnohem menší, než dosavadní marné utrácení a budoucí výdaje a škody. Pouhé vypracování podrobného plánu ke zřízení *Cikánska* vyžaduje čas mnoha let a jeho realizace dobu nejméně jedné generace. Již samo rozhodování by mohlo vést ke zlepšení a k opravdovější demokratizaci evropských státních zřízení a správní příšery EU.

Jedno z lidových přísloví říká: „Není přísloví bez pravdy“ a zde například platí: „Nebude ze psa slanina a z vlka beranina“ anebo též „Zlé býlí nejplemennější“. Cikánské normy nikdy nikde nebyly, nikde nejsou a s velkou pravděpodobností ani nebudou v souladu s normativním a hodnotovým systémem většinového obyvatelstva. Soužití bělochů a Cikánů nikdy nebylo, není a zřejmě ani nebude symbiotické (vzájemně prospěšné či trvalé a nezbytné). Cizopasná cikánská nátura se zdá být dědičnou a vynucované soužití jako oboustranné znásilňování přirozenosti. Cikán bez ohledu na zanedbatelnou míru přizpůsobení zůstává Cikánem.

Jedinými, kdo začali „úspěšně“ řešit cikánskou otázku (podobně jako otázku židovskou) byli hitlerovští nacisté, a to hromadnou likvidací Cikánů, což je u lidstva, na rozdíl od mnohých jiných živočišných druhů zvrácený, odporný, nepřipustný a neodpustitelný jev.

Zároveň je potřebné vědět, že ačkoli je člověk v podstatě svým způsobem jen vyvinutější zvíře, zůstaly mu části jeho předlidského chování. Ve zvířecím světě většinou platí, že stejní sdružení jedinci se chovají *xenofobně*, tj. s instinktivním odporem, nepřátelstvím, nedůvěrou, nenávistným strachem ze všeho cizího, což je pro ně reakce prakticky životně nevyhnutelná. Odlišnost je znamením možného nebezpečí. Xenofobie směřuje k nějakému konečnému řešení, k trvalému odstranění cizího. Zvěř ve stádech a smečkách, ptáci a ryby v hejnech, včely, vosy a mravenci v hnízdech anebo též bakterie v koloniích nesnášejí odlišné soukmenovce, odhánějí nebo zabíjejí odlišné jedince. Víme, že například hejno černých vran vyštípe nebo uklová vránu bílou.

Zde je nutné si uvědomit, že nynější evropský běloch s potlačovanými zbytky instinktů nepocituje vůči Cikánovi *nenávistný* odpor, ba že s ním někdy lidsky soucítí, ale ze zkušeností jak svých předků, tak svých vlastních a z mnohých výše vzpomenutých současných příčin pocituje oprávněné obavy a potřebu oddělení. V nynější, stále vyhocenější situaci se i nejsmířlivější občané připojují k nacionalistům, k jejich rasistickým proticikánským demonstracím nabývajícím krvavé rozměry a lze předpokládat masakry a nastolení nacionální totality, která se s Cikány vyrovná hitlerovsky. V médiích bylo již opakováno: „Pokud se smíříme s nedotaženými pogromy, jednou přijdou i ty dotažené.“ Na řadu by přišli Židé, kvůli nimž asi jsou Cikáni tak úzkostlivě chráněni. (Vztah mezi Židy a Cikány je složitý: „Na jednu stranu zaujímají Židé a Cikáni naprosto opačné konce socioekonomického kontinua a životního stylu, na druhou stranu často sdílí společný osud, neboť intenzita proticikánských a protižidovských perzekucí byla v mnohých evropských zemích obdobná“).

Při působnosti globalistické protektorátní politiky EU se Češi nemají cítit *především* českým národem, evropské národy se nemají cítit *především* evropskými národy, běloši se nemají cítit *především* bělochy a přitom se máme smířit s parazitismem Cikánů a novodobých migrantů ze zemí Blízkého a Středního východu, subsaharské Afriky a západního Balkánu (podle některých sociologů prounijní multikulturní propaganda daleko převyšuje tu komunistickou). Evropské volby máme pokládat za důležitější než volby národní. Nemáme vnímat, že Spojené státy evropské vznikají podobně jako Spojené státy americké vyhlazením původního obyvatelstva. Nemáme brát na vědomí varování psychiatra *Honzáka*: „Dá se počítat, že za čtyři, pět generací bude žít v naší kotlině jiné většinové etnikum než Češi. Myslím, že to nebudou dnešní nepřizpůsobiví občané, neboť paraziti vymírají se svou kořistí, ale někdo, kdo se sem přivalí zdaleka.“ Máme zapomenout na výrok francouzského diplomata, antropologa a spisovatele *Arthura de Gobinea* (jehož názory na čistotu rasy a na převládající úlohu árijské rasy ve vývoji lidstva byly v knize *Mein Kampf* zneužity jejím psychopatickým pisatelem *Adolfem Hitlerem*, v knize nenávistné, rasistické, která sloužila zločinecké ideologii tzv. *Třetí říše*), na slova varující: „národ zajde definitivně a jeho vzdělanost s ním, toho dne, kdy prvotní etnický prvek se natolik rozštěpí a utone v přínosech ras cizích, že jeho schopnost působit nebude už nadále moci dostatečně dějstvovat.“

Nedělám si iluze, že by politicky hyperkorektní veřejná média věnovala této stati pozornost. Ale přesto: Shledávám, že ačkoliv jsme jako běloši nad Cikány nadřazení a třebaže se cítíme nadřazení právem a i když předpokládáme, že Cikáni, ponecháni sami sobě, byť s plnou počáteční výbavou a s podpůrným doprovodem zaniknou, nejsme nenávistní, nejsme rasisté. Pokud jsme nezavrhlí teorii, že tito lidé v podstatě ustrnuli na svém mohendžodárském vývojovém stupni, že někde přehluboko v sobě mají ty samé schopnosti jako my, nezavrhujeme ani možnost Cikánska, které může být naší velkorysou sebeobranou a Cikánům

jedinečným podnětem k vývoji a k důstojnějšímu bytí. Dokud nevymyslíme humánnější a účinnější řešení, bylo by předčasné usuzovat, že jde jen o utopii.

Praha, srpen 2013